

[Henning Dyremose]

geringen tabt 15-20 mandater, og man kunne derfor godt have forventet, at det var en regering med samarbejdsvilje, og som ville satse på at skabe brede flertal gennem åbenhed og konstruktive forhandlinger, der mødte Folketinget.

Men skatteforhandlingerne har vist noget helt andet. Vi har set en regering, der er sig selv nok, og hvor den indre balance mellem de store modsætninger er så delikat, at man ikke kan eller vil gå i åbne forhandlinger med andre; en regering, hvor beslutningerne træffes bag lukkede døre og ikke kan ændres væsentligt ved forhandlinger med andre partier, og en regering, som derfor reelt afskaffer det samarbejdende folkestyre, selv om flere af regeringspartierne ellers tidligere netop har haft dette samarbejdende folkestyre som deres bannermærke.

Eller sagt med andre ord: Vi møder en flertalsregering, der tromler sine egne forslag igennem. Bevares, det er tilladt, det er lovligt, og det tager vi til efterretning; men så må regeringen også selv have viljen til at stå ansigt til ansigt med de problemer, dens forhandlingsmetode og dens forslag skaber, og viljen til at påtage sig ansvaret.

Ved regeringsdannelsen virkede det – det drøftede vi også den 4. februar – som en formildende omstændighed, at vor politik skulle videreføres på en række områder; sådan så det i hvert fald ud på overfladen, når man læste regeringsgrundlaget. Men allerede ved debatten den 4. februar påpegede vi to faremomenter. Jeg var i tvivl om, hvorvidt regeringen, når det kom til stykket, havde viljen til at føre en stram udgiftspolitik og forbedre konkurrenceevnen, og på begge punkter var vores frygt desværre berettiget. Pengene fosser simpelt hen ud af statskassen, og konkurrenceevnen bliver belastet i stedet for at blive forbedret. Og det er ærgerligt, for med jaet den 18. maj er der skabt grundlag for et rentefald, for vækst i investeringerne og for en reel mulighed for at bekæmpe den alt for høje arbejdsløshed.

Jaet den 18. maj er den mest positive og glædelige begivenhed i dette halvår, for med den økonomiske krise, Europa er midt i, og hvor det sandelig ikke ser lyst og nemt ud, tør jeg næsten ikke tænke på, hvor uoverstigelige problemerne havde været, hvis vi havde fået et dansk nej. Men midt i glæden over jaet er 43

pct. nejstemmer den 18. maj tankevækkende og forpligtende. Debatten om EF må derfor fortsættes og forstærkes, for hurtigere end vi aner det – og tilsyneladende meget hurtigere, end regeringen vil erkende – kan vi blive nødt til at træffe nye beslutninger. Mon ikke allerede det tyske formandskab i andet halvår af 1994 og det franske i første halvår af 1995 vil føle behovet for at forberede den regeringskonference, der er aftalt til at skulle finde sted i 1996, og at det kalder på nye debatter og nye beslutninger, også her i Danmark? Mon ikke den afmagt, vi i disse dage oplever med hensyn til en samlet bekæmpelse af arbejdsløsheden i Europa, kalder på nye beslutninger? Mon ikke den afmagt, vi i disse dage føler over situationen i det tidligere Jugoslavien, kan nødvendiggøre en styrkelse af det europæiske samarbejde? Jeg tror, at svaret er ja, og jeg vil gerne melde helt klart, at i Det Konservative Folkeparti er vi villige til at udbygge og forstærke samarbejdet mellem suveræne og selvstændige nationer i Europa på de områder, hvor det er nødvendigt og klogt, samtidig med at vi vil vogte over, at EF ikke blander sig i alle de detaljer, hvor vi sagtens kan klare tingene selv.

I forbindelse med situationen i det tidligere Jugoslavien vil jeg gerne slå fast, at vi fra konservativ side ser på borgerkrigen med den dybeste bekymring. For os er det en af tidens tungeste kendsgerninger at måtte konstatere, at der igen er krig i Europa. Over 250.000 dræbte og mere end 2 millioner flygtninge er ofre for militante serbere, der har volden som konsekvent arbejdsmetode. Verdenssamfundet står lammet af rådvildhed, og heller ikke det danske formandskab fik skabt løsninger af historisk betydning.

Den helt misforståede tale om, at det nok er anerkendelsespolitikens skyld, at borgerkrigen startede, må Det Konservative Folkeparti blankt tilbagevise. Tværtimod er vi tilfredse med, at vi sammen med CD i juni 1991 var det første danske parti, der tilsagde de to nye nationer, Slovenien og Kroatien, fuld anerkendelse som ligeberettigede nationer i det nye Europa. Havde man fulgt det konservative råd fra dengang om en endnu hurtigere anerkendelse og fulgt op med udsendelse af internationale styrker til indsættelse i FN-kontrollerede stødpudezoner, havde de serbiske krigsmagere ikke fået så frit spil, som tilfældet nu blev.